

ת"פ 27936/12/14 - רונית שקד נגד תביעות צפת

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 27936-12-14 תביעות צפת נ' שקד
תיק חיצוני: 4-6810-72014-____

בפני	כבוד השופט מורן מרגלית
המבקשת	רונית שקד
נגד	
המשיבה	תביעות צפת

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטולו של כתב האישום אשר הוגש כנגד המבקשת בתיק זה וזאת מכוח דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים וכן, בשל קיומה של 'הגנה מן הצדק'.

רקע כללי:

כנגד המבקשת הוגש ביום 14.12.14 כתב אישום בו יוחסה לה עבירה של היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**).

במרכז של כתב האישום ניצב אירוע אשר התרחש ביום 23.10.14 בשעה 18:00, או בסמוך לכך, בביתו של מר ניצן שקד שהינו גרושה של הנאשמת (להלן: **המתלונן**).

על פי הנטען בעובדות כתב האישום, בסמוך למועד הנזכר לעיל הגיעה הנאשמת לביתו של המתלונן במושב אניעם, הפכה ושברה את המזנון, בו אוחסנו באותה העת כוסות, צלחות ובקבוקי יין וגרמה לשבירתם וכן, שברה אקווריום עם הציוד שבתוכו ושולחן האקווריום.

עוד נטען, כי הנאשמת הפילה ושברה ציוד קוסמטי ומנורת לילה וכן, שברה טלפון וכוננית בחדר השינה ופיזרה ציוד משרדי בבית כמו גם, עציצים שבורים ומפוזרים בבית.

טענות המבקשת:

טענתה הראשונה של המבקשת הינה כי בהתאם לתיקון מס' 66 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: **החסד"פ**), היה מקום לסגור את התיק בהסדר מותנה.

בהקשר זה נטען, כי החלטתה של המשיבה שלא לערוך הסדר מותנה עם הנאשמת מסתמכת על הנחיית היועמ"ש לפיה

עמוד 1

לא מסורה הסמכות לעריכת הסדרים אלה לתביעה המשטרית, אלא רק לפרקליטות.

לטענת המבקשת, יש להורות על ביטול החלק בהחלטת היועמ"ש דלעיל במסגרתו הוחרגה התביעה המשטרית כך שאין היא רשאית לערוך הסדרים מותנים.

לחילופין, עתרה המבקשת להורות על סגירת התיק בעילה של חוסר עניין לציבור וזאת, בהתאם לדוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים.

במסגרת הבקשה פורטו נסיבות אשר בהן, כך לשיטת המבקשת, יש כדי להצדיק את סגירת התיק כנגדה בעילה זו וכי המשיבה הפעילה את שיקול דעתה במקרה דנן באופן בלתי סביר ובלתי מידתי.

בהקשר זה צוין, כי כבר במסגרת חקירתה הבהירה הנאשמת מה הוביל אותה להתנהגות זו, היא הביעה חרטה וכן, התחייבה לפנות לטיפול מקצועי.

כן נטען, כי יש מקום להורות על ביטולו של כתב האישום בשל קיומה של 'הגנה מן הצדק' לפי סעיף 149(10) לחסד"פ.

טענות המשיבה:

לטענת המשיבה דין הבקשה על כל רבדיה להידחות.

בפתח הדברים טענה המשיבה כי העבירה המיוחסת לנאשמת אינה מצויה בין העבירות הנזכרות בסעיפים 67א-67ב לחסד"פ ומשכך, לתביעה כלל לא מסורה הסמכות להחיל עליה הסדר מותנה.

יתרה מכך, לשיטת המשיבה אף אם היה מקום להחיל על העבירה דנן הסדר מותנה, הרי שנסיבות האירוע הניצב במרכזו של תיק זה אינן מתאימות להליך זה וציינה את הנזק הרב אשר נגרם לרכושו של המתלונן.

לעניין הטענה בדבר קיומה של 'הגנה מן הצדק' נטען, כי ההגנה לא הצביעה על פגמים שנפלו בהליך זה בייחס לנאשמת והכיצד יש בהגשת כתב האישום כנגדה לפגוע בתחושת הצדק וההגינות.

לעניין הטענה בדבר יישום דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים נטען, כי אין מקום להפעיל דוקטרינה זו במקרה דנן וכי המדובר בשיקולים מסוריים לרשויות התביעה.

דין והכרעה:

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה על כל רבדיה לדחייה ואנמק.

לעניין הטענה הראשונה אציין, כי בהתאם לדברי ב"כ המשיבה אין העבירה המיוחסת למבקשת מנויה על העבירות אשר ביחס אליהן מסורה סמכות לעריכת הסדר מותנה.

ודוק, אף אם היה מדובר בעבירה אשר ניתן לערוך הסדר מותנה בקשר אליה הרי, שלנוכח טיעוני המשיבה בדבר נסיבות ביצועה והנזק אשר נגרם כתוצאה מביצועה, הרי שלא היה בכך כדי לשנות את המסקנה אליה הגעתי.

עוד אעיר בהקשר זה, כי לא מצאתי שיש מקום במסגרת הליך זה לבחון את חוקיות החלטת היועמ"ש ובכל אופן, לאור עמדת המאשימה דלעיל, לא מצאתי כי יהיה בכך כדי לקבל את עמדת המבקשת לעניין זה.

אף דין טענתה החלופית של המבקשת להידחות.

למעשה, במסגרת טענתה זו עותרת המבקשת להתערבותו של בית המשפט בשיקול דעתה של התביעה בהחלטתה להעמיד לדין את הנאשמת.

אקדים ואומר, כי בקשת ההגנה להתערב בשיקול דעתה של המאשימה אשר כזכור, נהנה מחזקת התקינות, הינה מרחיקה לכת בעיניי ואין לה על מה שתסמוך במקרה דנן.

עיינתי בטיעוני המבקשת ולא מצאתי כי עלה בידה להצביע על פגם אשר נפל בהתנהלותה של המשיבה בהקשר זה.

במסגרת הבקשה העלתה המבקשת מספר טענות הנוגעות למצבה ולנסיבות חייה, אשר למותר לציין כי לא נתמכו בשלב זה בראיות כלשהן, וטענה כי בגינן אין עניין ציבורי בהעמדתה לדין.

מטעם זה, אף לא מצאתי לקבל את טענת המבקשת להורות על ביטולו של כתב האישום בגין קיומה של 'הגנה מן הצדק'.

אולם, בטרם אפנה לדון בטענה זו, מצאתי לעמוד בקצרה על המסגרת הנורמטיבית הרלוונטית לענייננו.

דוקטרינת ההגנה מן הצדק נקלטה במשפט הפלילי הישראלי במסגרת ע"פ 2910/94 **ארנסט יפת ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ' (2) 353.

במסגרת ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט(6) 776, הורחבה גבולותיה של דוקטרינה זו (להלן: **עניין בורוביץ**):

"...ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך קיצוני שבית המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר. בדרך כלל יידרש הנאשם להראות שהתקיים קשר סיבתי בין התנהגות הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויותיו, עם זאת אין לשלול אפשרות שהפגיעה בתחושת הצדק וההגינות תיוחס לא להתנהגות שערורייתית של הרשויות, אלא למשל לרשלנותן, או אף לנסיבות שאינן תלויות ברשויות כל עיקר אך המחייבות, ומבססות, בבירור את המסקנה כי במקרה הנתון לא יהיה ניתן להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות..."

(שם, בעמ' 807).

כן יצוין, כי במסגרת עניין בורוביץ (שם, עמ' 807-808) נקבע מבחן בן שלושה שלבים לבחינת החלטה של דוקטרינת ההגנה מן הצדק על מקרה ספציפי כדלקמן:

בשלב הראשון - על בית המשפט לזהות את הפגמים אשר נפלו בהליך ולעמוד על עוצמתם וזאת, במנותק משאלת

אשמתו או חפותו של הנאשם.

בשלב השני- על בית המשפט האם יש בהמשך ניהול ההליך הפלילי, חרף הפגמים שנפלו בו, משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות.

בשלב השלישי- במידה ובית המשפט שוכנע כי אכן, המשך ניהולו של ההליך כרוך בפגיעה חריפה בתחושה הצדק וההגינות אזי, עליו לבחון האם ניתן לרפא את הפגם באמצעים מתונים יותר מאשר על ידי ביטולו של כתב האישום.

במהלך שנת 2007, עוגנה דוקטרינה זו במסגרת סעיף 149(10) לחסד"פ הקובע כדלקמן:

"לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן -

(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

במקרה דנן, כפי שצוין לעיל, לא הצביעה המבקשת על פגמים כלשהם אשר נפלו בהליך דנן ומשכך, לא מצאתי כי התקיימו יסודותיה של הגנה זו במקרה דנן.

סוף דבר:

לאור כל האמור לעיל, הנני דוחה את הבקשה על כל רבדיה.

ניתנה היום, ח' שבט תשע"ו, 18 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.